

[Holdgaard.]

lingske Tidende", som jeg omtalte før, skriver, at det radikale Parti siger til Befolkningen: Brug, hvad I tjener. Noget saadant har vi aldrig givet Udtryk for. Vi har tværtimod givet Udtryk for det modsatte, ogsaa her i Rigsdagen, idet vi har stillet Forslag om, at de smaa Formuer blev fri for Skat for netop derigennem at anspore til Opsparing af smaa Formuer, altsaa den stik modsatte Anskuelse. Det kunde aldrig falde os ind at sige til Befolkningen i al Almindelighed: Det gælder om, at I bruger, hvad I tjener. Vi forstaa saa udmærket, hvad det betyder, at man er med til ligesom at anspore til Opsparing i Underklassen og ogsaa i Middelstanden, men denne Opsparings-tendens svækker man jo i høj Grad ved denne sidste Revision af Aldersrenteloven; for det, man i 1922 fastslog, var jo, at Aldersrenteloven skulde bygges op paa den Maade, at den skulde anspore noget til Opsparing, men det slog man jo i Stykker ved den sidste Revision, og derfor var der vel nu saa meget mere Grund til at knytte en frivillig Forsikring til Aldersrenteloven, hvorved man ligesom kunde være med til at anspore til Opsparing.

Det Princip, jeg her omtaler, er jo ikke noget nyt. Det blev allerede foreslaaet gennemført af Berg og Hørup ved et Lovforslag af 17. December 1890, som gik ud paa, at man ved Siden af Aldersrentenydelsen kunde oppebære en frivillig tegnet Livrente, hvortil man kun skulde svare halv Præmie af den tarifmæssige, en Livrente, som den Gang blev anslaaet til at maatte andrage et Beløb paa 200 Kr., uden at det fratog de paagældende noget i Aldersrente. Det kunde være fristende ogsaa for mig her at sige et Par Ord med Hensyn til den Forbindelse, der den Gang blev knyttet mellem Alderdomsforsørgelsesloven og Ølskatten. Berg og Hørup satte jo nemlig deres Forslag den Gang i Forbindelse med Ølskatten. De var imod Ølskatten, men de sagde: Skal vi have den, skal disse Penge bruges til noget fornuftigt og nyttigt i Samfundet, og saa bruger vi dem til en Forsørgelse af de gamle og Invaliderne.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at den Udvikling af Alderdomsforsørgelsen, som var foregaaet, var der ingen, der havde drømt om. Det er muligt, jeg tør ikke absolut modsige den højtærede Minister, for jeg ved ikke, hvad enkelte kan være kommet i Tanker om i den Forbindelse eller have drømt om; men naar vi nu ved, at Spiritus-skatten indbringer Staten mellem 75 og 80 Mill. Kr., og at Statens Udgifter til Alders-

rentenyderne er ca. 34 Mill. Kr. eller kun omkring Halvdelen af det, der indgaaer gennem Spiritusbeskatningen, tror jeg alligevel, at dersom Berg og Hørup havde levet nu, vilde de have sagt, at Udviklingen med Hensyn til Forsørgelsen af de gamle var ikke gaaet stærkere, end at det ikke havde været nødvendigt at give dem saa haard en Nedsættelse, som vi gjorde forleden. Jeg er derfor ikke sikker paa, at Ministeren har helt Ret i den Betragtning, han gjorde gældende.

Jeg skal slutte med at sige, at vi, som man vil have forstaaet, maa modarbejde de Lovforslag, som foreligger her, men vi vil gerne medvirke til en Ordning i den Retning, jeg har antydnet nu til sidst, hvorved man har Ret til at tegne og oppebære en Livrente paa f. Eks. 500 Kr., uden at det foraarsager nogen Nedsættelse af den faste Aldersrente. Derigennem tror vi, at man vil anspore til Opsparing. En Ordning i den Retning har jeg tidligere antydnet, naar jeg har været Ordfører for mit Parti angaaende de Spørgsmaal, vi her drøfter, og et Tilsagn om Medvirken til en Lovgivning i den Retning kan jeg ogsaa paa mit Partis Vegne give her i Dag.

Willesen: Enten man er enig med Forslagsstillerne eller ej med Hensyn til det foreliggende Lovforslags Form, synes jeg i hvert Fald, der er Grund til at være taknemmelig over, at Spørgsmaalet om Folkeforsikringsprincippet bliver rejst her i Rigsdagen netop i Form af et udarbejdet Lovforslag. Selve Tanken om at faa Selvforsørgelsesprincippet gennemført i saa høj en Grad som muligt i vor sociale Lovgivning er sund og rigtig, men det forekommer os, at denne Grundtanke her er fremsat under bristende Forudsætninger. Thi to Forudsætninger maa, i alt Fald efter vort Synspunkt, være til Stede, for at man kan føre Selvforsørgelsesprincippet frem i den Udstrækning, der her er Tale om.

Den ene Forudsætning er, at den økonomiske Udbytning maa være bragt til Ophør eller i alt Fald ingenlunde være til Stede i det Omfang, som Tilfældet er under de nuværende Samfundsforhold. Jeg ser ikke rettere end, at det konservative Folkeparti kun har fat paa den ene Side af Sandheden, naar det stiller Krav om Selvforsørgelse i langt videre Udstrækning — og det er jo faktisk det, det gør —, end vi nu har, ogsaa i Retning af at sikre sig for sin Alderdom, uden dermed at forbinde Kravet om dybtgaaende og gennemgribende sociale Reform, som vil gøre det muligt for de enkelte i